

KRISZTUS – A MI ÉLETÜNK

...Krisztus, a mi életünk... (Kol. 3:4)

...nekem az élet Krisztus (Fil. 1:21)

*...élek pedig többé nem én, hanem él bennem
a Krisztus (Gal. 2:20)*

Ingyenes terjesztés

Kiadó

www.istenterve.com

info@istenterve.com

I. KAPCSOLATUNK KRISZTUSSAL

Min alapszik tulajdonképpen a kapcsolat köztünk, emberek és Krisztus között? Sok keresztyén embernek egészen határozott elképzelése van az Úrról, amely így fest: Krisztus kiváló példát hagyott ránk, és nekünk ezt a példát kell követnünk, az Ő nyomdokain járva, és arra igyekezve, hogy hozzá mindenben hasonlóak legyünk. Mindabban, amit tett, jó példát mutatott nekünk. Mivel hívő vagyok, Isten gyermeke vagyok, ezért utánoznom kell Őt, és mindenben úgy kell cselekednem, ahogy Ő cselekedett, amikor ezen a földön járt. Igen sokan e szerint az elképzelés szerint akarják mintegy utánozni az Urat.

Ha csak utánozzuk a Krisztust, szüntelenül csődöt fogunk mondani

A Biblia valóban megparancsolta, hogy legyünk hasonlóvá az Úrhoz. Ez a parancsolat azonban nem egyszerű utánzást jelent. Mielőtt valóban hasonlatosak lehetnénk az Úrhoz, először egyszer belénk kell költöz-

nie valaminek. Enélkül teljesen értéktelen az a parancsolat, hogy legyünk hasonlósággá. Sokan nem veszik ezt figyelembe és azt hiszik, hogy csak úgy egyszerűen utánozni tudják az Urat, mint valamilyen szépírásmintát, amely alapján egyszerűen csak meg kell tőle tanulni valamit, de annak egyáltalán nincsenek tudatában, hogy erre teljességgel alkalmatlanok. Úgy vélik, hogy valamiképpen sikerül majd ez nekik, de nem látják be, hogy milyen messze vannak a céltől. Az ember testi mivoltában alkalmatlan az ilyen életre, és végül is be kell látnunk, hogy az Urat semmiképpen sem tudjuk utánozni.

Ha az Úr erejében reménykedünk, akkor is mindig csődöt mondunk

Egyesek amellet kardoskodnak, hogy hiszen az írás is megmondta: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít” (Fil. 4:13). Őszintén megváltják: „Nekem magamban nincs erőm”, de azután kijelentik: „de kérem az Urat, hogy adjon erőt és hatalmat. Olyan sok mindent kell megtennem, a

Szentírásnak oly sok parancsolatát kell megtartanom, és mindebben az Úr példáját kell követnem. Csakhogy hiányzik belőlem hozzá az erő – mit tegyek hát? Kérem az Urat, hogy adjon erőt minderre, mert ha Ő adja nekem az erejét, akkor majd minderre képes leszek.” Ezért azután sok-sok embernek ez a mindennapi könyörgése is.

Nem helytelen annak tudatában élni, hogy az Úr ad erőt az övéinek, de ehhez még valami más is kell. Ha ez az alap hiányzik, nem kapunk erőt az Úrtól, bármennyire reméljük is. Naponta kérhetjük az erőt az Úrtól, azonban Ő nem mindig hallgatja meg kérésünket, néha megteszi, sokszor azonban nem. Az is igaz, hogy mindenre képesek vagyunk, ha erőt ad az Úr; másfelől azonban még a legkisebb dolog elvégzésére is képtelenek vagyunk, ha Ő nem ad erőt hozzá. Ez az oka annak, hogy újra meg újra csődöt mondunk. Mert ha az erőért való könyörgést önálló, összefüggéseiből kiragadott parancsnak és módszernek tekintjük, akkor csak azt fogjuk tapasztalni, hogy ezzel semmire sem jutunk. És még ha megkapjuk is az

erőt, akkor is valami másféle gondoskodásra van még szükségünk az Úrtól. Csak annak megtörténte után leszünk képesek mindenre. Ha csak „erőt” kérsz, gyakran nem kapsz semmit és nem is leszel képes semmire.

Különösen frissen megtért hívőknek kell jól tudniuk, hogy a pusztá utánzással sehová nem jutnak, és ugyanúgy nem jutnak semmire, ha csak az Úr erejétől függ. Nem az a kérdés, kapunk-e erőt az Úrtól valaminek az elvégzésére, hanem csak az (és itt nem akarok a másik szélsőségbe sem esni), hogy ha „csak” erőt kapunk tőle, akkor egyfelől semmit nem tudunk véghezvinni, másfelől nem tudjuk önmagunkon az Ő életét kifejezésre juttatni. Mi, régebb idő óta megtértek igazolhatjuk ezt. Valahányan csak megpróbáltuk utánozni az Urat, mindannyian csődöt mondtunk. És ugyanígy járnak azok is, akik Őt naponta kérik arra, hogy adjon erőt; mert ha ezt az erőt csak egyszer is nem találják, akkor azonnal csődöt mondanak.

*Az Úrral való legfontosabb kapcsolatunk:
„Krisztus a mi életünk”*

Krisztus a mi életünk – az írás szerint ez a legfontosabb az Úrral való kapcsolatunkban. Csak ha már Krisztus az életünk, akkor válhatunk hozzá hasonlóvá és akkor kérhetünk erőt tőle. De ha nem értjük: mit jelent az, hogy „Krisztus a mi életünk”, akkor nem válhatunk hozzá hasonlóvá, és nem jutunk el odáig sem, hogy erőt kérjünk tőle. Ezért mindenek előtt fel kell tárnunk annak titkát, hogy „Krisztus a mi életünk”, és ezt meg is kell valósítanunk. A sorrendhez tartanunk kell magunkat.

Ha nem tudjuk, hogy mit jelent számunkra: „Krisztus a mi életünk”, és „nekem az élet Krisztus”, akkor nem élhetjük azt az életet, amelyet az Úr Jézus e földön élt, akkor nincs módunkban az Urat követnünk, vele győznünk és előre haladnunk. A Kolossá 3:4: „Krisztus a mi életünk” és a Filippi 1:21: „nekem az élet Krisztus” megmutatják, hogyan követhetjük az Urat, és hogyan lehet győzelmes életünk. Az út egyszerűen Krisztus, Ő a

mi életünk.

II. A KERESZTYÉN ÉLET TITKA

Sok keresztyén ember igencsak félreérti a fent idézett igeverseket. Nem annyira a Kolossé 3:4-et, mint inkább a Filippi 1:21-et és a Galata 2:20-at. Amikor Pál a Filippi levélben azt mondja: „nekem az élet Krisztus”, akkor ez számára valóság. Isten gyermekei azonban napjainkban sokszor egy nagy félreértés áldozatai: azt, ami már tény, elérendő célnak tekintik, úgy gondolják, a keresztyén embernek egész életén át arra kell igyekeznie, hogy elérje azt az állapotot, amikor „nekem az élet Krisztus”. Minden fáradozásuknak ez a célja és legfőbb remény-sége.

Krisztus nélkül nincs élet

Amikor Pál megvallja: „nekem az élet Krisztus”, akkor világosan kell látnunk, hogy nem célról beszél, amelyet majd csak próbákkal teljes élet után és az Úrtól rendelt feladatok által tudott elérni. Nem, ő nem így fogalma-

zott. Ő sokkal inkább azt jelenti ki, hogy ha egyáltalában él, akkor ez az élet neki nem más, mint Krisztus, és hogy Krisztus nélkül egyáltalán nem tud élni. Számára tehát ez nem cél, hanem valóság. Életének titka ez, nem pedig reménysége. Él, de nem ő maga, hanem Krisztus él benne.

A Galata 2:20-szal kapcsolatos gyakori félreértés

A Galata 2:20 egyike a leggyakrabban idézett verseknek. Minden újonnan megtért testvérünket arra biztatunk, tanulja meg kívülről és tartsa meg jól emlékezetében. Ugyanakkor fel kell hívnunk a figyelmüket arra, hogy ezt az ígét még gyakrabban félreértik, mint a Filippi 1:21-et. Tény, hogy azoknak a keresztyéneknek a száma, akik a Galata 2:20-at életük céljának, illetve mértékének tekintik, melyet el akarnak érni, sokkal nagyobb. Egyre azért könyörögnek az Úrhoz, hogy segítsen el őket odáig, hogy elmondhassák: „Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”. Ez a legfőbb reménységük is.

De hadd kérdezzem: Vajon az, amit a Galata 2:20 kifejez, reménységünk-e, elérendő cél, megközelítendő mérték-e? „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus” – nos ezt a mondatot az emberek közül sokan úgy értik, mint célt, amelyet egy napon reménységük szerint elérnek majd. Nem látják, hogy ez az ige a győzelem felé vivő utat jelenti, melyet Isten számukra kijelölt, tehát benne az útról és nem a célról van szó. Tehát nem azt jelenti, hogy valamit tennem kellene annak érdekében, hogy éljek, illetve megelevenedjek, hanem egyszerűen Krisztus az, aki bennem él. Sok keresztyén számára a Galata 2:20 reménység tárgya. Valahányszor ezt az verset olvassák, új reménységgel telnek el. Sok embert hallottam már azért imádkozni – sőt egyesek még böjtöltek is azért –, hogy végül is feszíttessenek meg Krisztussal és jöjjön el az a nap, amikor már nem ők maguk élnek, hanem Krisztus él bennük. Így a Galata 2:20 sokak számára elérendő céllá lett, amibe reménységüket vetették. Tapasztalatom alapján azonban elmondhatom, hogy eddig még soha senkivel sem találkoztam,

aki ezt a célt már elérte volna. Nem érte el senki sem – egyszerűen azért, mert ez nem cél. Ha célnak tekinted, amelyet el akarsz érni, ez sohasem fog sikerülni. Az a vágyad, hogy Krisztussal együtt megfeszíttessél, hogy többé ne te élj, hanem Krisztus éljen benned, soha nem tesz téged bizonyossá abban, hogy életednek melyik évében, hónapjában vagy napján mondhatod el, hogy ez már valóban megtörtént, vagy hogy mikor fog megtörténni, egyszerűen azért, mert lehetetlenségben reménykedsz, illetve valami olyanban, ami már megtörtént! A Galata 2:20 nem valamilyen cél, amire törekedni kell, nem a legmagasabb mérce, melynek egyszer megfelelhet az ember, ha minden erejével ezen fáradozott. A Galata 2:20 az élet titka.

Önmagunk legyőzésének útja: a magam életének Jézus életével való kicserélése

Mit értünk az alatt, hogy „az élet titka”? Egyszerűen önmagunk legyőzésének útját. Ez nem cél, hanem tény – út, amelyen járnunk kell. A tényt sohasem szabad összetévesztenünk a céllal. Az Úr megmutatja itt ne-

künk kegyelmének csodáját, önmagunk le-
győzésének útját, a megoldást. Nekünk, akik
mindnyájan csődöt mondtunk: megmutatja
az utat, amelyen járva a tisztátalan ember
tisztává, a közönséges ember szentté, a földi
ember mennyeivé, a testi ember szellemivé
lehet. Ez tehát nem cél, hanem út, és pedig
ezen az úton járva a hívő élete kicserélődik
Krisztus életével. Ahogyan Ő helyetted meg-
halt, ugyanúgy él most helyetted. Amikor
látjátok az Urat a kereszten, látjátok, hogy
helyettetek hordozza bűneiteket, hogy he-
lyettetek halt meg, azért hogy nektek ne kell-
jen meghalnotok, hogy bűneitek bocsánatot
nyerjenek, és ti ne kerüljetek ítélet alá.

Amit Pál itt mond, az a következő: Krisztus
bennem él, nekem tehát nem kell többé él-
nem. Ez annyira egyszerű! Mivel Ő él ben-
nem, nekem már nem kell élnem. Ahogyan
Ő a kereszten helyettem meghalt, úgy él is
ma bennem – helyettem. Ez a győzelem tit-
ka, a győzelem felé vivő út; ez Pál titka. Nem
azt mondja, hogy reméli, egy napon majd
nem fog élni, vagy reméli, hogy Krisztus fog
élni benne, hanem ezt mondja: „Elek pedig

többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”. Ezért kellene az újonnan megtért testvéreknek sokat, nagyon sokat imádkozni azért, hogy az Úr adjon világosságot nekik, és meglássák azt, hogy Krisztus valóban élhet bennünk, emberekben. Ennek következtében a továbbiakban nem nekünk magunknak kell élnünk. Amikor első ízben meghallottam, hogy nem kell meghalnom, csodálatos evangélium volt ez számomra. De elmondom nektek – és a jövőben ti is mondjátok tovább az újonnan megtért testvéreknek: az, hogy nem kell nekünk magunknak élnünk, éppoly csodálatos evangélium.

*Sokaknak nagy erőfeszítést jelent
a keresztyén élet*

Az újonnan megtért testvérek gyakran sokféle problémával küzdenek. Amikor azt tanítják nekik, hogy jó bizonyságoknak kell lenniük, és jó keresztyén életet kell folytatniuk, nem kell szeretniük a világot, ellen kell állniuk a kísértéseknek, valamint szenvedniük kell és hordozniuk a keresztet, keresniük kell Isten akaratát és meg kell tanulniuk engedel-

meskedni neki stb., akkor ezt mind együtt nagyon megerőltetőnek találják. Sok hívő testvér valóban nagyon fárasztó, rendkívüli erőfeszítést igénylő dolognak tartja, hogy keresztyén életet éljen; hiszen naponta kell fáradozniuk, sóhajtozniuk, magukat megerőltetniük, és azután mégis csődöt mondanak és gyalázatot hoznak az Úrra, pedig jó tanúbizonyságokat kellene tenniük. Ezért sokan bele is fáradnak a keresztyén életbe és természetes, hogy végül megállapítják: a keresztyén élet valóságos teher.

Sokan becsületes szándékkal távol akarják tartani a bűnt maguktól, de nincs hozzá erejük, következésképpen nincs békességük sem. Vagy türelmesek akarnak lenni és nem képesek rá, mert újra meg újra felháborodnak, úgyhogy állandóan rossz a lelkiismeretük. Nincs erejük ahhoz, hogy szeressenek, és mert gyűlölködnek, azért belsőleg békédének. Micsoda teher is a keresztyén élet! Olyan, mintha valaki mázsás hátizsákkal a hátán fel akar mászni egy meredek hegyoldalon, de nem sikerül neki. Valóságos sziszifuszi erőlködés! Sóhajtván állapítják meg

némelyek: „Amikor hitetlen voltam, súlyosan nehezedett rám a bűneim súlya – mióta pedig hívő lettem, még súlyosabban nyom a szentségem terhe.”

Csak Krisztus tud keresztyén lenni – én nem

Ilyen feltételek mellett teljesen értelmetlen lenne bárkit is tanítani a keresztyén életre. Az ember teljesen alkalmatlan az ilyen életre. Mivel azonban az Úr Igéje azt mondja, hogy immár nem mi élünk, hanem sokkal inkább Krisztus az, aki bennünk él, ennek következtében nem mi vagyunk azok, akiknek keresztyénnek kell lennünk. Ez a keresztyén élet titka. Nem én tudok keresztyén lenni, hanem csak Krisztus én bennem. Ha neked magadnak kellene keresztyénnek lenned, nagyon keserves dolog volna szeretetteljesnek, türelmesnek, alázatosnak és szelídnek lenni, szenvedést hordozni és a keresztet magadra venni. Ha azonban Krisztus teszi ezt – és Ő emiatt él benned – akkor, bizony mondom neked, öröm lesz türelmesnek, szeretetteljesnek lenned, szenvedést és keresztet hordoznod.

Amikor Isten azt mondja, hogy többé nem nekünk kell élnünk, akkor ez nagy evangélium

Ha most mindezt elmondjuk azoknak a keresztyén testvéreinknek, akik már teljesen kimerültek abbéli erőlködésükben, hogy keresztyén életet éljenek, akkor ez nagy evangélium lesz számukra. Senkinek sem kell többé magának élnie. Megszabadulhattok ettől az oly gyötrelmes, fárasztó élettől. Nem kell minden erőtok megfeszítésével keresztyén életre törekednetek: ettől a tehertől végleg megszabadultatok! Ezt nem ismételhettek elégszer nekik. Meg kell mondanotok nekik: először hallottátok az evangéliumot arról, hogy nem kell meghalnotok bűneitek miatt és dicsértétek Istent érte. Most pedig, mikor keresztyénként éltek, fáradtak vagytok és kimerültek. De Isten azt mondja nekünk, hogy nem kell többé azon fáradoznunk, erőnket arra pazarolnunk, hogy mi magunk éljünk.

Meghalni valóban nehéz: de látnunk kell, hogy Isten színe előtt élni nem kevésbé nehéz. Nekünk embereknek sejtelmünk sincs

arról, hogy micsoda tulajdonképpen Isten szentsége, hogy mi a szeretet, ki a Szent Szellem és mi a kereszt. Ha nekünk magunknak kellene Isten színe előtt élnünk, erre senki sem volna képes. Minél kitartóbban próbálkozunk vele, annál inkább érezzük, mennyire lehetetlen. Az evangélium azonban így szól: Nem nekünk magunknak kell élnünk. Ez valóban jó hír!

Ki teszi ezt – Krisztus vagy én?

Hogy már nem nekünk magunknak kell élnünk, ez éppoly csodálatos evangélium, mint az, hogy nem kell meghalnunk. Aki azt követelné az embertől, hogy a maga erejéből igyekezzen keresztyén módon élni, az túl sokat követelne tőle. S még ha megpróbálja is, soha sem sikerülhet neki. Egyesek mindig hamar felháborodnak, nincs bennük türelem, mások gőgösek. Ha a gőgös ember napról napra erőnek erejével arra kényszerítené magát, hogy alázatos legyen Isten színe előtt, akkor ez több mint megerőltető lenne számára. A végén a sok alázattól egészen kimerült lenne. Egy ilyen túlzott köve-

telmények elé állított és ezért kimerült emberrel találkozunk a Róma 7,18-ban és 24-ben: „...az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom... Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?”

Valóban naponta a jót akarod tenni, de naponta nem azt teszed, és végül tönkre mégy. Egy napon azonban meghallod, hogy az Úrnak soha nem volt az a szándéka veled, hogy a magad erejéből igyekezz jót cselekedni, és hogy Ő ezt egyáltalán nem követeli meg tőled, sőt még a jószándékodra sincs szüksége. Ez valóban evangélium! Az Úr mindössze egyet akar: benned akar élni. Soha nem az a kérdés, hogy valaki jót tesz-e, hanem mindig csak az, hogy ki az, aki cselekszik. Az ember képtelen rá, hogy Isten akaratát cselekedje. Ha mi magunk akarunk Isten előtt élni, az csak szenvedést szül majd, mert az ember önmagától képtelen Isten kívánságát teljesíteni. Ha az ember önmaga él, csak azt mondhatja: „Uram, tudtam, hogy te kegyetlen vagy, aki ott is aratsz, ahol nem vetettél, és ott is takarsz, ahol nem vetettél” (Mt.

25:24). Mit jelent tehát keresztyénnek lenni? Nem azt jelenti, hogy a bűnös és testi ember a mennybe jut, hogy ott rabszolgamunkát végezzen. Nem, szerencsére a testi ember nem jut a mennybe. És ha mégis oda kerülne, nem sokáig maradna ott, mert nem bírná ki. Mert hogy is felelhetne meg Isten elvárásainak, amikor egész életfelfogása ellenkezik azzal, amit Isten kíván, mások a szándékai, más a gondolkodásmódja, más az egész lénye, minden alapvetően különbözik Istentől. Nem maradna más számára, mint gyorsan eltávozni onnét. Ha most bármelyikünknek a maga erejéből kellene Isten előtt megállni, biztos, hogy gyorsan kereket oldana, egyszerűen azért, mert Isten kívánságainak képtelen volna eleget tenni.

De Isten szándéka sem volt soha az, hogy az ember önmagában megállhasson előtte. Nagyon világosan kell látnunk: Isten útja és a szellemi élet titka nem abban van, hogy mi nap mint nap utánozzuk Jézust, nem is abban, hogy naponta térden állva azért könyörögjünk, hogy Isten adjon erőt úgy cselekedni, ahogyan Krisztus cselekedett. Az Úr nem

ad új meg új erő-injekciókat, hogy ily módon végül egészen hasonlatosak legyünk hozzá. Nem! Sokkal inkább ez a megoldás: „Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”. Ez az alapelv és a mi kiindulási pontunk: nem én, hanem a bennem élő Krisztus. Látjátok a különbséget? Nem arról van szó, hogy utánozzuk az Ő életét, arról sem, hogy erőt kapjunk tőle, hogy úgy éljünk, ahogy Ő élt. Nem te vagy az, akinek Isten megengedné, hogy előtte élj és aki merészkedhetne színe elé állni. A benned lévő Krisztus az.

Nem én élek, hanem Krisztus él

El kell jutnod odáig, hogy felismerd: nem én, hanem Krisztus. Ez teszi ki egyedül a hívő életet. Megláttátok már ezt? Korábban én élttem és nem Krisztus. Ma azonban – áldott az Úr – immár nem én élek, hanem Krisztus él. Másvalaki él helyettem. Ha valaki nem képes így megvallani: „élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”, akkor az valójában nem tudja, mi is a keresztyén élet, nem tudja, hogy mi Krisztus élete, tehát azt sem tudja, mi a keresztyén ember élete. Leg-

följebb reméli, hogy egy napon majd eljut odáig, hogy „élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”. Márpedig Pál egyáltalán nem erre gondolt, hanem sokkal inkább arra, hogy ez az ő útja és „módszere”, ez az ő titka. Már nem ő élt, hanem Krisztus élt őbenne.

III. KRISZTUSSAL EGYÜTT MEGFESZÍTETTEM

Ennél a pontnál kényszerűen fölmerül a kérdés: hogyan szabadulhatok meg a magam erőfeszítéseitől? Ez a kérdés alapvető jelentőségű. Hogyan mehetett az végbe, hogy nem én élek többé, és ekkor hová jutottam? A válasz az előző versben található: „Krisztussal együtt megfeszítettem” (19b). A kereszt nélkül én nem volnék kikapcsolva. Anélkül én még mindig én magam volnék. S ha már nem én vagyok, akkor az csakis azon a tényen alapulhat, hogy az énem már Krisztussal együtt megfeszítettett.

Hogy ez a „Krisztussal együtt megfeszítettem” – személyes tapasztalat legyen, tisztá-

ban kell lennünk a keresztfeszítés két aspektusával. Ha a kettő közül az egyiket is figyelmen kívül hagyjuk, nem jutunk el ehhez a személyes tapasztalathoz. Én magam nem tudom önmagamot kiiktatni, de mert Krisztussal együtt megfeszítettem, azért ez lehetségessé válik. Ahhoz, hogy ez személyes tapasztalatommá váljék, mindkét oldalt állandóan szem előtt kell tartanom.

1. A Krisztussal együtt való megfeszíttetés Isten műve

Az Úrnak kell a szemünket felnyitnia ahhoz, hogy lássuk: Amikor Krisztus megfeszíttetett – én is ott voltam, én is megfeszíttetem vele együtt. Ez az Úr műve. Nem úgy van, hogy remélem, majd egyszer vele együtt megfeszíttetem, hanem úgy, hogy ez már megtörtént. De hogyan lehetséges ez a vele együtt való megfeszíttetés, amikor Jézust már 1900 évvel ezelőtt megfeszítették? Látnunk kell, hogy amikor Jézust megfeszítették, Isten már előre belehelyezett minket Krisztusba, ezért a mi vele együtt való megfeszíttetésünk kizárólag az Ő műve. Ami-

kor Krisztus megfeszítettetett, vele együtt én is megfeszítettetem; és amikor meghalt, vele együtt én is meghaltam. 1900 évvel ezelőtt Krisztus a maga testében vitte fel bűneiteket a keresztfára. Ti hiszitek azt, hogy Jézus meghalt értetek és hordozta bűneiteket, de azt semmiképpen sem mondhatjátok, hogy ez csak akkor történt meg, amikor Őbenne hívőkké lettetek. Nem, ez megtörtént már 1900 évvel ezelőtt. De a kereszt nemcsak bűneinket törölte el, hanem egész önmagunkat, embermivoltunkat. A Róma 6:6 nem azt mondja, hogy egykor majd megfeszítettünk vele együtt, hanem, hogy „a mi óemberünk vele együtt megfeszítettetett”. Nem a reményesség tárgya tehát a vele együtt való megfeszítés, hanem megtörtént tény, és pedig egyszer s mindenkorra megtörtént valóság.

*„A templom kárpitja... kettéhasadt” –
és vele együtt a beleszótt kérubok is*

Képzeljünk magunk elé egy papírszeletet, amelyre fel van írva: „százéves évforduló”. Ha ezt a papírszeletet kettészakítom, vele együtt kettészakítom ezeket a szavakat is. A

Biblia azt mondja, hogy a templom kárpitjába kérubok voltak beleszöve, ahogyan erre a papírszeletre rá volt írva: „százéves évforduló”. Azon a napon, amelyen Jézus meghalt, Isten ezt a kárpitot „föletől aljáig” kettéhá-sította (Mt. 27:51), s vele együtt a kérubokat is.

Az Úr kereszthalálával egyúttal az egész régi teremtésnek vége lett

A Zsidókhöz írt levélből tudjuk, hogy a kárpit Krisztus testét ábrázolta ki (Zsid. 10:20). Másfelől azt is tudjuk a Bibliából, hogy a kérubok az egész teremtett világ jelképei. Négy arcuk – az ember-, oroszlán-, bika- és sasarc – jelképezi az egész teremtést. Amikor Jézust megfeszítették, és teste a halálba hajlott, vele együtt halálba ment az egész régi teremtés, mert Isten belefoglalta azt Jézus testébe. Azáltal, hogy Ő meghalt, amannak is vége lett. Hosszú idő óta fáradozol azon, hogy jó ember, jó keresztyén légy – s mindhiába. Most azonban már látod, hogy Isten téged régóta a halálba adott – Krisztussal

együtt. Mikor Krisztus meghalt, vele együtt az egész teremtés meghalt – veled együtt.

Aki hisz, az a keresztre tekint

Ami az említett tényeket illeti, azokat egyszerűen el kell hinni. Meg kell látnod, hogy Krisztus felvitte bűneidet a keresztre, de nemcsak bűneidet, hanem téged magadat is, egész emberi mivoltodat. Az, hogy bűneid eltöröltettek és te magad is mindenestől már megfeszítettél, semmiképpen sem a te műved, hanem kizárólag a Krisztusé. Ezért ne nézz önmagadba, mert bűnöd immár nincsen benned, hanem a kereszten van. Sőt te sem vagy már az aki voltál, mert az egész emberi mivoltodnak vége. Sokan egyszerűen azért mondanak csődöt, mert mindig csak magukba néznek. Akinek azonban van hite, az csak a keresztre néz. Föltétlenül látnunk kell, hogy óemberünk már a kereszten függ. Ez az Úr műve. Ismétlem: fel kell nyílnia a szemednek, hogy Krisztus már elvégzett megváltó művét megláthasd. Isten Krisztusba helyezett minket, és amikor Krisztus meghalt, vele együtt mi is meg-

haltunk. A két dolog közül ez az első, amit tisztán kell látnunk.

2. Állj rendületlenül az Úr megváltó műve mellett

De hogyan van az, hogy énem még mindig él, noha Krisztussal együtt megfeszítettem? A válasz az, hogy egyfelől hinned kell, másfelől akaratodat kell gyakorolnod abban, hogy Isten oldalára állj. Ha még mindig abban reménykedsz, hogy éned megjavítható, és talán mégis képes valami jót is cselekedni, akkor énednek újra élnie kellene, bár már régen halott. Reménységed újra és újra fellobantja élniakarását, és úgyszólván megzavarja a halál nyugalmát. Sokan rendkívül magas követelményeket állítanak önmaguk elé. Nekünk azonban látnunk kell, hogy Isten egész lényünket Krisztussal együtt megfeszítette és halálba adta. Mit jelent tulajdonképpen az, hogy halott? Ha az ember már annyira gyenge, hogy gyengébb nem is lehetne, akkor halott. Minden gyengeség végül a halálba torkollik; ez a végső pont. A gyengeség és betegség a halál

tünetei és jelei. Ha azonban újra meg újra felteszük magunkban, hogy jót fogunk cselekedni, és reméljük, hogy egyszer majd Krisztussal együtt megfeszítettünk, akkor ezzel pontosan ennek az ellenkezőjét érzük el.

Mit jelent a Római levél 7. fejezete? A Róma 7 ellentétben áll a Róma 6-tal, amely ezt írja: „a mi óemberünk vele együtt megfeszítettett” (6. v.). A Róma 7 arról az emberről beszél, aki teljes erejével megkísérli, hogy a jót cselekedje. Az Úr már megfeszítette – s ő ennek ellenére megpróbál jót cselekedni. Az ilyen kísérlet következménye az, hogy ez az ember sem meg nem feszített igazán, sem pedig nem tudja valóban cselekedni a jót, amit magában elhatározott. Ezért kell föltétlenül látnunk a dolognak mindkét oldalát, mégpedig hogy Isten minket egyszer s mindenkorra Krisztussal együtt megfeszített, másfelől rajtunk az múlik, hogy most már szilárdan és mozdíthatatlanul ragaszkodjunk ehhez a tényhez. Az első rész Istené, a második a mi dolgunk. Csak azt kell mondanunk az Úrnak: „Uram, én teljesen alkalmatlan vagyok bármi jó cselekvé-

sére, és ezért most már meg sem próbálom, hogy a jót tegyem. Rossz vagyok, és most már meg sem próbálom magamat megjavítani.” Ennyi elég! Nos, sokan újra meg újra megkísérlik a jó cselekvését, noha tudják, hogy erre nem képesek. Tegyük fel, hogy van köztünk egy nagyon türelmetlen ember. Mit tegyen a türelmetlensége ellen? Természetesen megpróbál alázatos lenni, és akaratának megfeszítésével igyekszik türelmes maradni. Imádkozik ezért, és bármit is csinál, mindig csak az jár az eszében: türelmesnek kell lennem. De mondhatom nektek: minél inkább próbál türelmes lenni, ez annál nehezebben sikerül neki. Téged azonban, aki türelmetlen vagy, az Úr már régen megfeszített és így most már csak annyit kell mondanod: „Uram, én türelmetlen ember vagyok – mit kell még megpróbálnom, hogy türelmes legyek?” – Ez megváltás!

Az Úr azt mondja: „Megfeszítettet” – és te feleld rá: „Ámen”!

Az Úr már megfeszített téged – neked csak áment kell mondanod rá. Ha ennek elle-

nére megpróbálsz megjavulni, ez hiábavaló fáradozás lesz, mert az Úr már kimondotta feletted az ítéletet: „Nem tudok vele mit kezdeni!” Ennek az ítéletnek az alapján feszített meg téged. Te ugyanakkor még mindig így szólsz titokban magadhoz: „Legalább még egyszer megpróbálok – mondjuk – türelmes lenni”. Az Úr az óemberedet már régesrég megfeszítette, ennek ellenére te mégis megpróbálsz jó keresztyént faragni belőle? A rosszat akarod keresztyénné tenni. Micsoda tévedés! Bocsássatok meg a primitív hasonlatért, de a kép találó: ahogy egy macska vagy kutya alkalmatlan arra, hogy keresztyénné legyen, éppoly alkalmatlan vagy erre te is. Ha egy macskát vagy egy kutyát keresztyénné tehetnél, akkor önmagadat is azzá tudnád tenni. Oly messze sodródtunk Istentől, és olyan mélyre süllyedtünk, hogy teljesen alkalmatlanná váltunk erre, mint ahogy a kutya vagy a macska alkalmatlan. Tudom, hogy ebben a példában van valami sértő, de elvben nincs különbség: az ember éppoly kevésbé alkalmas a keresztyén életre, mint az állat. Isten azt mondta: „Reménytelen eset vagy, veled már nincs mit

csinálni”, és ezért nem maradt más megoldása, mint hogy megfeszítsen téged. Te azonban még mindig úgy gondolod: „Talán mégsem ilyen nagy a baj nálam”. De igen, ilyen nagy a baj, ilyennek látja az Úr az életedet, és ezért kellett meghalnod! S te ennek ellenére még mindig nem hagytál fel az erőfeszítéseiddel, hogy megjobbítsd magadat, szüntelenül ezen fáradozol és ezért imádkozol. Ha most már az Úr azt mondja: „Nem tudok mit kezdeni veled, ezért feszítettelek keresztre” – neked erre egyszerűen áment kell mondanod. Ez elég. Mit mutat nekünk tehát a Róma 7? Ez a fejezet elénk állít egy olyan embert, aki már halott, de ebbe nem akar beletörődni. Az Úr már keresztre feszítette az óemberemet, de én nagyon nehezen tudok ebbe beletörődni és még mindig azon erőlködöm, hogy a magam erejéből jót tegyek. Újra meg újra elindulok ezen az úton, megpróbálom ezt meg azt, és mindig új üryget találok arra, míg végül el kell ismernem, hogy valóban tehetetlen vagyok. Végül meghajlok az Úr előtt, és beismerem: „Igen, azt tetted velem, amit tenned kellett! A kereszt-

re feszítés volt az egyetlen lehetőség, mert velem valóban nem lehetett mit kezdeni.”

A megmentés útja: elfogadni Isten ítéletét

Látjátok már, mit jelent a megmentés? Egyszerűen azt, hogy elfogadom az Úr ítéletét. Márpedig, ha például a bíró egy bűnözőt halálra ítél, aligha képzelhetjük el, hogy az örömmel fogadja az igazságos ítéletet. Sőt, a legtöbb bűnöző képtelen önmagát ugyanúgy látni, mint ahogy őt a bíró látja. Aligha akad ember, aki magát oly rossznak látná, hogy jóváhagyná a halálos ítéletét. Pedig a kereszt valójában Isten felettünk kimondott ítélete. Isten ezzel azt akarja megértetni velünk: „Magamhoz és elvárásaimhoz mérten belőletek már semmit sem lehetett csinálni. Ha bármit is lehetett volna kezdeni veletek, akkor bizonyára nem feszítettek volna keresztre. Mivel azonban minden tekintetben használhatatlanná váltatok számomra, kénytelen voltam a megfeszítést választani.” így lát minket Isten; és ha mi is így tudjuk látni magunkat, akkor minden rendben van.

Az Úrnak el kell juttatnia bennünket odáig, hogy ítéletét elfogadjuk.

Tehát csakis úgy juthatunk el ahhoz a tapasztalathoz, hogy Krisztussal együtt megfeszítettünk, ha figyelembe vesszük a dolognak ezt a két oldalát. Az első – és ez Isten műve –, hogy én Krisztussal együtt megfeszítettem. A második, hogy ezt a tényt el kellett fogadnom és áment kellett mondanom rá. Mert mindaddig, amíg mi magunk próbálunk türelmes stb. lenni, akadályozzuk az Urat, és a már befejezett megváltó műve nem lesz bennünk hatékonyá és nem hozhat gyümölcsöt. Ez pedig csak akkor történik meg, ha meghajlunk előtte és megvalljuk neki: „Uram, Te azt mondod, hogy meg kellett feszíttetnem – és beismerem, hogy ezt kellett tenned; azt mondod, hasznavehetetlen vagyok – beismerem, igen, az vagyok; azt mondod, hogy sem alázatos, sem türelmes nem tudok lenni – beismerem, igen, nem tudok, de mostantól fogva nem is törekszem erre.” Jól jegyezzétek meg, hogy minden olyan elhatározással, hogy türelmesek, alázatosak stb. lesztek, csak az Úr munkáját akadályoz-

zátok. Minden jó szándékunkkal együtt csak a kereszthalálra vagyunk méltók.

IV. ÖNMAGUNK LEGYŐZÉSÉNEK ÉS A GYŐZELEMNEK ÉLETE

Ma már csak azt akarom mondani: „Uram, én már megfeszítettem, és ha élek, akkor többé nem én vagyok az, aki él, hanem csak Te élsz; én magamban semmire sem vagyok jó, neked kell mindent megtenned.” Ez a győzelem útja. Pál ezzel nem célt tűz ki, melyet el kell érni, hanem megmutatja nekünk azt, ahogyan ő már most él. A keresztyén ember élete egyszerűen így fest: Többé nem én élek, hanem engedem, hogy Krisztus éljen bennem. – Mondhatom nektek, mi keresztyének sok éven át annyi mindent csináltunk rosszul, annyit vétkeztünk, annyiszor engedtünk gyöngeségeinknek, gőgösek voltunk és szüntelenül elvesztettük türelmünket. Ma pedig ebben az állapotomban az Úrhoz fordulok és megvallom neki, hogy teljesen hasznavehetetlen vagyok, és ezért mostantól fogva meg sem próbálok a magam erejéből ezen változtatni. Egész egysze-

rúen azt mondom neki: „Uram, most rajtad a sor, hogy megtedd mindezt.” Ezt jelenti tulajdonképpen az, hogy „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”, és így kell ehhez hozzáállni: „Már épp eleget éltem és az egész életem merő kudarc volt. Most már Te vedd át a cselekvést; én hasznavehetetlen vagyok, élj hát Te helyettem.” Ilyen egyszerű ez – de ez az élet vezet önmagunk legyőzéséhez és a győzelemhez. Nem neked magadnak kell élned, nem magadnak kell fáradoznod, hanem egyszerű hittel csak így kell szólnod: „Mostantól kezdve nem próbálkozom. Jöjj Uram, élj Te bennem és jelentsd ki magadat.” Ne gondoljátok, hogy ez nehéz, vagy pedig egy különlegesen mélyértelmű tanítás. Normális körülmények közt minden újonnan megtért hívőnek meg kell ezt tanulnia nagyon hamar: „Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”. Mindenkinek világosan kellene látni ezt, és rá kellene állnia erre a kiindulópontra. Olyan sok hívőnél éppen ez a probléma: valahol még mindig várnak valamit önmaguktól és ezért akaratuk téves irányban működik, még mindig önmaguk

akarják a jót cselekedni és nem hagynak fel az ez irányú kísérletezéssel. Mit jelent felhagyni minden reménnyel? Egyszerűen azt, hogy belátod: minden önálló kísérletezéseddel zsákutcába kerültél, ezáltal végül eljuttattál odáig, hogy teljesen elvesztetted önmagadba vetett bizalmadat, és most itt vagy teljesen megnémulva. Az Úr azonban már régesrég feladta veled kapcsolatos minden reményét, mert ha nem így lett volna, akkor nem feszített volna keresztre, s nem így végzett volna veled. Ennek ellenére te még mindig önerőddel kísérletezel, új módszerekkel próbálsz, és minél gyakrabban elbuksz, annál gyorsabban újra összeszeded magad, minél többet vétkezel, annál jobban megfeszíted minden akaraterődet, hogy többé ne vétkezz – hiszen végül is nem adtál még fel minden reményt. Egy napon azonban Isten könyörületes lesz hozzád és te is úgy látod már magadat, mint ahogy Isten már réges-régen lát téged, tudniillik hogy minden tekintetben haszontalan és használhatatlan vagy számára, és ezért az egyetlen megoldás csak az lehetett, hogy keresztre feszített és megsemmisített. Ha ezt egyszer végre

már beláttad, akkor nem esik majd nehezedre megvallani az Úrnak: „Krisztussal együtt megfeszíttettem. Élek pedig többé nem én, és már nincs is kedvem hozzá.”

Tedd Krisztust az életeddé

Egyfelől láttuk, hogy már Krisztussal együtt megfeszítettünk, másfelől azonban a dolog pozitív oldalaként el kell fogadnunk Krisztust, mint életünket. Ha ebben a dologban az Úrhoz fordulsz, mondd neki egyszerűen azt, hogy: „Uram, elfogadlak téged, mint életemet és megvallom, hogy mostantól fogva Te vagy az életem: számomra az élet Krisztus.” Ettől kezdve naponta újra hitben ezzel a vallomással kellene Isten elé járulnod: „Uram, ez a Te ügyed, s nem az enyém.”

Tanuld meg az óember cselekvési vágyát visszautasítani

A kísértés elsősorban nem az, hogy bennünket valamilyen vétekre csábítson, hanem az, hogy óemberünket cselekvésre csábítsa. Minden kísértés főként az elé a kihívás elé

állítja az embert, hogy hozzá mérje magát, harcoljon ellene, mert ha egyszer már aktív-
vá vált, akkor bűnt is elkövethet. Ha tehát
jön a kísértés, azonnal meg kell akadályoz-
nunk az óember minden reakcióját, és az
Úrhoz kell kiáltanunk: „Uram, ez a Te dol-
god és nem az enyém. Bízom benned, hogy
helyettem élsz bennem.” Éppen itt kell meg-
tanulnunk elhinni: „Élek pedig többé nem
én, hanem él bennem a Krisztus”.

Naponta meg kell újulnod a hitben. Valid
meg újra meg újra: „Uram, én használha-
tatlan vagyok, elfogadom a keresztedet. Eb-
ben a mostani helyzetemben óvj meg attól,
hogy az óemberem aktivizálódjék. Csináld
Te! Légy Te az Úr! Hiszen Te élsz bennem!” S
ha benne bízol és egészen rá hagyod maga-
dat, akkor napról napra bizonyosságot tehetsz
arról, hogy immár többé nem te élsz, hanem
Ő él benned.

Higgyed, hogy az Isten Fia benned él!

Nem kevésbé fontos azonban a Galata 2:20
második fele: „...amely életet pedig most test-

ben élek, az Isten Fiában való hitben élem...” Mit jelent tehát: „él bennem a Krisztus”? Egyszerűen azt, hogy mostantól fogva az Isten Fiában való hit által élek. Napról napra ebben a hitben kell megállnunk, hogy Isten Fia bennünk él: „Uram, én hiszem, hogy bennem Te élsz helyettem, mint az én életem”. Egyedül ez az a hit, amely által élhetsz. És bármi ér, egy pillanatra se gondold, hogy önmagad legyőzheted azt. A Róma 7 alapvető jelentőségű tanítást ad ezen a téren. Amíg ezt meg nem tanultuk, addig használhatatlanok vagyunk az Úr számára. A tanítás pedig az, hogy mi ne akarjunk többé semmit tenni önmagunktól és utasítsunk vissza minden önálló akarást, mivel semmi eredménye sincs, mert csak hátráltatja az Úr munkáját. „Mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom” (Róm. 7:18). Ezért levonom a következtetést és az Úrhoz fordulok: „Uram, a továbbiakban én nem akarok magamtól semmit sem tenni, tégy meg Te mindent”.

Hit által és nem cselekedetek által

Meg kell tanulnunk bizalommal nézni az Úrra, ahelyett hogy mi magunk tennénk valamit. Megváltásunk alapja a hit, nem pedig a cselekedet. Ugyanez érvényes mindennapi életünkre is. Ahogy csakis a hit mentett meg bennünket, ugyanúgy élni is csak a hit által élünk. Hitben kell megvallanunk: „Uram, Te vagy az, aki cselekszel és nem én.” Mint ahogy megváltásomkor sem tettem semmit, hanem Ő tett meg mindent, ugyanúgy van ez a mindennapi életemben is. Ezért van megírva: „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”.

A saját cselekedetek megakadályozzák az Úrban való életet

És ha mindezt vallód, de ennek ellenére még mindig önmagadtól akarsz véghezvinni valamit, akkor azt kell mondanom neked: amit mondtál üres fecsegés volt. Csak ha valóban feladod szándékodat az önálló cselekvésre, akkor tud benned működni az, amiről válást tettél. Sokan nem azért vallanak kudar-

cot, mintha nem cselekedtek volna eleget, hanem ellenkezőleg: azért, mert még mindig túl sokat cselekszenek önmaguktól. Tisztában kell lennünk azzal, hogy magunk zárjuk el az utat önmagunk elől Isten kegyelméhez, bűneink bocsánatához és az üdvösséghez, ha azt mi a magunk sokféle cselekedetei által keressük. Ugyanúgy elzárjuk az utat az Úr élete előtt is magunkban, olyannyira, hogy nem tud általunk kifejezésre jutni. Ez nagyon fontos alapvető igazság.

Akik saját cselekedetükre támaszkodnak, azokban nem lehet hatékony a kereszt. Ha még mindig önmagunk akarjuk a jót cselekedni, soha nem juthatunk el a megváltásra. Mihelyt azonban már nem önmagunkra hagyatkozunk, hanem csak az Úrra nézünk, azonnal megmentetünk. Ez a döntő kérdés: ha a kereszt nem hat bennünk szubjektív módon és nem jut kifejezésre, s ha még mindig mi magunk akarunk cselekedni, akkor hitvallásunk üres fecsegés csupán. Meg kell tanulnunk önmagunkat megítélni. „Ilyen ember vagyok én. Tehát meg sem kíséreltem, hogy ezentúl önmagam éljek, nem

keresem a kiutakat. Minden tekintetben föladom a harcot.” Ezen az alapon azután teljesen az Úrra hagyatkozhatunk és megvallhatjuk neki: „Uram, hiszem, hogy bennem élsz, hogy Te vagy bennem az alázat, hogy minden tekintetben helyettem élsz, hogy Te vagy számomra a győzelem, hogy megmutatod a magad életét énbennem.” Ha ezt megvalljuk, akkor az Úr valóban az lesz számunkra, amit vallottunk, és azt teszi, amiről hitvallást tettünk; ha azonban másként cselekszünk, mint ami a hitünk, akkor az Úr bennünk semmi sem lehet és semmit sem tehet. Itt csak tökéletes fordulat segíthet.

Fogadd meg az Úr életének benned megnyilvánuló ösztönzéseit

Az Úr bennünk levő élete ösztönzésének mindig engedelmeskednünk kell és teret kell adnunk neki. Minden hívőnek meg kellene tanulnia újjászületésének első pillanatától kezdve, hogy engedje az Urat élni magában, hogy az Úr lehessen az Ő élete. Ezt meg kellene valósítani és tapasztalni a mindennapi életben, másrészt óvakodni kell attól, hogy

bármily módon is teret engedjünk tulajdon
énünknek. Valóban meg kell értenünk a Ró-
ma 7-et, és annak alapján kell megvalósíta-
nunk a fordulatot. Ez a fejezet egy már halott
ember aktivitásáról szól: Már halott, de még
mindig cselekedni akar, és ezzel hátráltat-
ja Isten munkáját. Ezért kell megtanulnunk,
mit jelent Isten színe előtt élni: egyfelől meg
kell hagyni öemberünket annak, ami, tehát
halottnak, azaz le kell mondanunk minden
önálló cselekvésről, másfelől figyelniük kell
az Úrnak bennünk lévő életére és engedel-
meskedniük kell neki. Mondhatom, hogy-
ha ezt tesszük, akkor könnyű lesz hinnünk!
Felfedezzük, hogy minden milyen egyszerű,
minden problémánk eleve megoldott. Ezen
az alapon erősen állhat keresztyén életünk.

WN